

СЛУЖЕНИЕТО ДА ГЛЕДАМЕ ЛИЦЕТО МУ

Дейвид Уилкерсън
17 Март 2003

Всеки християнин е призван към служение. Библията посочва това много ясно. Павел пише: „Затуй, (всички) като имаме това служение...” (2 Коринтяни 4:1).

Въпреки това, днешната представа на повечето християни за служение не е много библейска. Ние често гледаме на служението като на нещо, което се извършва само от ръкоположени проповедници или мисионери. За нас служителите са хора, завършили семинария, които венчават и погребват хора, изграждат църкви, водят богослужебни събрания и поучават доктрината. Ние гледаме на тях като на духовни лекари, чиято работа е да излекуват раните на болните.

Бог не съди служението по начина, по който ние го правим. Повечето от нас съдим служението по неговото величие или ефективност, по броя на добрите дела, които се извършват. Но в Божиите очи въпросът не е колко ефективно е служението, колко голяма става една църква или колко хора са достигнати.

Разбира се, много лидери в църквата са направили невероятни неща чрез своите служения. Талантливи мъже и жени са изградили мега църкви, издигнали са институции и училища, достигнали са множества с Евангелието. И все пак, някои от същите тези много талантливи хора напуснаха служенията си с черни сърца. Прелюбодейци, блудници, пияници, хомосексуалисти - всички те бяха използвали своите дарби и интелект, за да постигнат много неща в църквата.

Аз благодаря на Бог за всеки праведен служител, който е построил и затвърдил служението си чрез благочестиви дела. От първата до последната си страница библията ни призовава да служим на болките и нуждите на човечеството. Но проблемът е, че повечето християни си представят служението като нещо, което правим, като дело, което трябва да бъде извършено, а не като нещо, което сме или ставаме.

Павел говори за определено служение, към което всеки християнин е призван. То не изисква специални дарби или таланти. Напротив, то трябва да бъде подето от всички, които са новородени, както от ръкоположените служители, така и от обикновените хора. Всъщност това служение е първото призвание на всеки вярващ. Всички други действия трябва да произтичат от него. Никое служение не може да се хареса на Бог, освен ако не е родено от това призвание.

Говоря за служението на гледане на лицето на Христос. Павел казва: „А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава” (2 Коринтяни 3:18).

Какво означава да гледаме Господната слава? Павел говори тук за едно посветено, фокусирано поклонение. Това е времето, което даваме на Бога, само за да Го гледаме. И апостолът бързо добавя: „Затуй, като имаме това служение” (4:1). Павел ясно посочва, че гледането на Христовото лице е служение, на което ние всички трябва да се посветим.

Гръцката дума за „гледайки” в този стих е един много силен израз, който показва не само поглеждане, а „взиране”. Това означава да се вземе решение: „Аз няма да помръдна от тази позиция. Преди да направя каквото и да е, преди да се опитам да постигна нещо, аз трябва да бъда в Божието присъствие”.

Много християни погрешно тълкуват фразата „гледайки като в огледало” (3:18). Те си мислят за огледалото, в което лицето на Исус се отразява обратно към тях. Но това не е смисълът, който Павел влага тук. Той говори за интензивно фокусиран, вторачен поглед, който усърдно се вира в нещо през стъкло, опитвайки се да види предмета по-ясно. По същия начин ние трябва да „фокусираме очите си”, решени да видим Божията слава в лицето на Христос. Трябва да се затворим в Светая светих само с една обземаща ни мисъл: да се вторачим толкова силно и да общуваме с такова посвещение, че да бъдем променени.

Павел казва, че човекът, който се затваря с Христос, гледайки Го, бива преобразен.

Какво се случва, когато вярващият вижда лицето на Христос? Павел пише: „ А ние всички, с открито лице като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен” (2 Коринтяни 3:18).

Гръцката дума за „преобразяваме се” тук е „метаморфозис,” което означава „променен, трансформиран, преобразен”. Всеки, който често отива в Светая светих и фокусира погледа си продължително върху Христос, се трансформира. Случва се едно преобразяване. Този човек непрекъснато се променя в подобие и характера на Исус.

Може би често идвате в присъствието на Господа, но не чувствате промяна, прекарвайки време затворени с Него. Казвам ви: може да бъдете сигурни, че преобразяване се случва. Със сигурност нещо става, защото никой не може непрекъснато да гледа Христовата слава, без да бъде трансформиран.

Забележете последната фраза в изявлението на Павел: „А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен” (3:18, курсивът е мой). Светият Дух извършва работата по нашето преобразяване. Сега обърнете внимание на предишния стих: „А Господ е Духът; и гдето е Господният Дух, там е свобода” (3:17).

Виждате ли какво ни казва Павел тук? Думите му са: „Когато гледате Христовото лице, тогава има свобода за промяна”. Бидейки в Неговото присъствие, ние даваме свобода на Духа да управлява живота ни, да прави с нас това, което пожелае. Това е акт на покорство, който казва: „Господи, моята воля е Твоя. Каквото и да ми струва, превърни ме в образа на Исус”.

Първото нещо, което виждаме, когато гледаме Господа е, колко не Христоводобни сме. Няма значение колко праведни мислим, че сме. Духът ни показва колко далеч от Божията слава падаме, колко сме самоуверени, какви плътски усилия полагаме. Докато седим, взирайки се в Христос, започва едно неосъзнато дело. Ние разбираме, че Той е постигнал цялата праведност за нас, и дори не се налага да полагаме огромни усилия, да се потим или силно да молим да бъдем святи. Истината е, че сме били променени не чрез нещо, което сме направили, но чрез работата на Духа. Святият Дух е започнал в нас един славен процес на преобразяване.

Сега всичко е постигнато „чрез завета, чрез Неговия Дух“. Нашата част е просто често да отиваме в присъствието Му, да фокусираме погледа си върху Него и да стоим там. И трябва да поставим доверието си в Него като автор и усъвършител на нашата вяра. Чрез Своя Дух, Той постоянно ще ни променя към самото подобие на Христос.

Много християни изповядват, че са изпълнени със Святия Дух. Но аз вярвам, че има тест, който показва дали Святият Дух ръководи живота им. Той е следния: в нас ще има постоянно увеличаване от характера на Христос.

Ако Духът е в пълен контрол, този растеж няма да дойде на изблици. Няма да имате временни неуспехи или отделяне от присъствието Му. Вместо това, ще наблюдавате едно постоянно увеличаване на промяната, което няма да дойде само от кризи или изпитания. То ще продължава постоянно, защото промените, извършвани от Божия Дух, са непрекъснати. Работата на Духа не познава застой в растежа.

Все пак трансформацията наистина идва основно чрез нашите изпитания и страдания. Павел казва: „А ние имаме това съкровище в пръстни съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас“ (2 Коринтяни 4:7). Може да се чудите: как нашите крехки съдове могат да побират и показват повече и повече от славата на Христовия характер? Особено, когато сме под атаката от врага?

Ние не можем да знаем как ще ни променя Духа. Не знаем какви методи ще избере да използва в живота ни. Но можем да бъдем сигурни: всяка трудност и страдание имат за цел промяна в нас. Когато Гуен и аз за първи път научихме за неизлечимия рак на мозъка на нашата внучка Тифани, ние си помислихме, че дъщеря ни Деби ще бъде като крехък глинен съд. Чудехме се: „Как ще издържи на това? Тя е толкова нежна“. Но през цялото време Деби беше твърда като скала. Всички в нашето семейство видяхме Божията сила да се изявява в нея.

Откъде намери сили Деби? В продължение на месеци тя гледаше лицето на Исус чрез боговдъхновените писания на мадам Гйон и Ейми Кармайкъл. Когато започна да ги чете, Деби ми каза: „Татко, аз просто искам да познавам повече Исус“.

Тя беше прекарала тези месеци насаме с Господ, гледайки Го, и Святият Дух беше извършил промяна, която стана явна за света. Той беше я преобразил. Всички ние видяхме същата тази сила в съпруга на Деби, Роджър. Тяхната вяра, упование и почивка в Исус беше едно силно служение във време на най-лошото изпитание в живота им.

Искам да направя едно смело изявление: всяко страдание, болка и изпитание в живота на праведното Божие дете е призив за служение.

Никой на земята не може да ви постави в служение. Може да получите диплома от семинария, да бъдете ръкоположен от епископ или назначен на длъжност от деноминация, но Павел разкрива единствения източник на всяко истинско призвание към служение: „Благодаря на Христа Исуса, нашия Господ, Който ми даде сила, че ме счете за верен и ме настани на службата” (1 Тимотей 1:12).

Какво има предвид Павел, когато казва, че Исус му е дал сила и го счита за верен? Нека мисловно да се върнем към обръщението на апостола. Три дни след това, Христос постави Павел в служение – и по-конкретно, в служението на страдание: „Защото Аз ще му покажа, колко много той трябва да пострада за името Ми” (Деяния 9:16).

Това е служението, което Павел има предвид, когато казва: „Затуй, като имаме това служение...” (2 Коринтяни 4:1). Той продължава и добавя: „... както и придобихме милост, не се обезсърчаваме”. Той говори за служението на страдание, и ясно ни показва, че това е служението, което всички ние имаме.

Павел ни казва, че Исус му е дал обещание за това служение. Христос обеща да остане верен към него и да му даде сила през всичките му изпитания. Гръцката дума за „давам сила” означава непрекъснато снабдяване със сила. Павел заявява: „Исус обеща да ми даде повече от достатъчно сили за пътуването. Той ми дава сила да остана верен в това служение. Заради Него аз няма да отслабна или да се предам. Аз ще изляза със свидетелство”.

Нека ви попитам: Какво според Павел беше основното му призвание в служението? Убедителното му проповядване ли? Или дълбокото му поучение? Не! Самият той призна, че не е красноречив говорител, заяви, че проповядва чрез слабост, в треперене и страх. Дори Петър каза, че Павел говори неща, които са трудни за разбиране (виж 2 Петрово 3:15-16).

Павел вече беше изоставил цялото си светско обучение и земна мъдрост. Той знаеше, че неговото служение не е да проповядва, изцелява болни, или да използва бляскавия си ум. Служението на Павел беше сиянието на Христос, което беше възпроизведено в него чрез големи страдания. Великият апостол повлия на своето поколение, и все още оказва влияние дори върху нашето, с начина, по който реагира на своите изпитания.

Павел често говори за „Христос в мен”. С това иска да каже: „Пред себе си виждате едно човешко същество, но Бог ме преведе през големи изпитания, и тези страдания произвеждат в мен характера на Христос. Това е, което виждате да сияе от мен. Само Този, Който е верен да дава сила, може да извърши това в нечий живот. Само Той може да даде на слугите Си песен и свидетелство всред всяко изпитание”.

Ето как Павел обобщава своето служение: „Угнетявани сме отвсякъде, но не сме утеснени; в недоумение сме, но не до отчаяние; гонени сме, но не оставени; повалени сме, но не

погубени. Всякога носим на тялото си убиването на Господа Исуса, за да се яви на тялото ни и живота на Исуса” (2 Коринтяни 4:8-10). Павел не беше супермен. Той знаеше от първа ръка какво е отчаянието. Той беше преживял бурни времена, през които не е мислил, че ще оцелее. Той свидетелства: „Защото желаем да знаете, братя, за скръбта, която ни сполетя в Азия, че се отеготихме чрезмерно във от силата си, така щото отчаяхме се дори за живота си; даже ние сами счетохме, че бяхме приели смъртна присъда в себе си, - за да не уповаваме на себе си, но на Бога, Който възкресява мъртвите. И Той ни избави от толкоз близка смърт, и още избавя, и надяваме се на Него, че пак ще ни избави” (2 Коринтяни 1:8-10).

Разбирате ли какво казва Павел: „Ние бяха притиснати отвъд всяка човешка сила и изобщо не можехме да разберем защо това се случва. Стигнахме до там да мислим, че всичко е свършено”.

Това беше Павловото най-силно време на изпитание, когато гледаше смъртта в лицето. Но в този момент той си спомни своето служение и призвание: „Целият свят ме гледа. Проповядвал съм много за Божията сила, която подкрепя Неговите слуги. Сега всеки търси да види дали вярвам в думите си”.

Павел за пореден път реши да остави живота си. Той извика: „Жив или мъртъв, аз съм Господен! Вярвам в Бога, Който възкресява мъртвите!”

След това Павел каза на коринтската църква: „Вашите молитви ми помогнаха. Вие ни помогнахте да преминем през всичко с песен на победа”. Той пише: „Като ни съдействувате вие чрез молитва, тъй щото, поради стореното на нас чрез мнозина добро, да благодарят мнозина за нас” (2 Коринтяни 1:11).

Искам да спомена нещо от изключителна важност: не трябва никога да подхождаме повърхностно към молитвата за нашите братя и сестри, които са в нужда. Павел казва, че молитвите на коринтяните са подарък за него. Те бяха по-ценни от пари, думи на утеха, или дори от добри дела на любов.

Нашето семейство познава такава благодарност за молитвите на другите. В продължение на тридесет дни нашата внучка Тифани лежеше на смъртно легло. Това беше най-тежкото време в живота ни. Ние разбрахме какво означава свидетелството на Павел: внезапна беда ни беше сполетяла и бяхме притиснати извън мярката, която можехме да понесем, бяхме изправени пред изпитание, което по никакъв човешки начин не можехме да разберем.

В последните си мигове, в последните вдишвания на Тифани, ние се събрахме около леглото, държейки се за ръце и пеейки: „Бог е толкова добър!”. В тези моменти ние чувствахме силата на молитвите на Божиите светици. Това беше толкова осезаемо за нас, колкото ръцете на другия, за които се бяхме хванали. Нашето семейство може смело да свидетелства, че бяхме подкрепени от молитвите на тези, които ни издигнаха. И като Павел, можем да кажем на всички, които се молиха: „Вие помогнахте толкова много с молитвите си за нас. Вие ни дадохте подаръка, който ни помогна да прославим Бога в най-трудния за нас момент. Ние не бяхме смазани от нашето изпитание, но го издържахме успешно”.

Може би е дошло време, когато единственото послание, което би повлияло на един безумен свят, е служението, за което говоря.

Аз съм убеден, че Павел описваше нашето съвремие, когато писа до Тимотей: „Заръчвам ти пред Бога и пред Христа Исуса, Който ще съди живите и мъртвите, и пред вид на явлението Му и царуването му: проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай, с голямо търпение и непрестанно поучаване”.

„Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравото учение; но, понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти, и, като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните. Но ти бъди разбран във всичко, понеси страдание, извърши делото на благовестител, изпълнявай службата си” (2 Тимотей 4:1-5).

Павел казваше на Тимотей: „Хората толкова ще бъдат отдадени на своите страсти, че няма да търпят здравата доктрина. Но ти продължавай да проповядваш словото. Необходимо е изобличение. Затова, смъмрай непокорните и увещавай всеки да върши добро”.

Ние трябва да продължим с мощното проповядване, със здравата доктрина и благочестивото изобличение. Но скоро света няма да иска да го чуе. Човечеството ще стане толкова обсебено от удоволствията и похотите, че изцяло ще пренебрегне църквата. Проповядването и поучението няма да оказват никакво въздействие върху това упоено общество.

Всъщност, аз вярвам, че в световен мащаб ние вече сме стигнали до там. Номиналната църква се оказва напълно неадекватна. В повечето случаи тя не оказва никакво влияние върху която и да било нация или дори отделни хора. Питам ви: кое служение ще достигне един полудял свят?

Слава Богу, все още има служение, което говори на атеисти, мюсюлмани и всякакви видове невярващи. Това е сиянието на Христос чрез сериозни, тежки страдания в живота на вярващите. В продължение на векове това беше най-силното свидетелство на Божия народ. Вярващите бяха разклащани и притеснявани от болести, преследване и всякакъв вид страдания. И във всичко това, сиянието на Христовия характер беше онова, което докосна хората около тях.

Погледнете внимателно в увещанията на Павел в този пасаж:

- „ Но ти бъди разбран във всичко, понеси страдание” (2 Тимотей 4:5). Той ни казва: „Всички невярващи ви наблюдават. Затова бъдете внимателни как реагирате в моменти на трудност. Не позволявайте изпитанията да ви смажат и да ви направят хленчещ, невярващ оплаквач. Така ще дискредитирате всяко слово, което сте изговорили за Божията вярност”.
- „Извърши делото на благовестител” (4:5). Когато бях млад служител, аз не разбирах защо не мога просто да се разхождам по коридорите на болницата, молейки се с вяра, и да виждам да се случват чудеса на изцеление. Помислих си: „Какво свидетелство само! Всеки съмняващ се ще бъде убеден, ако види пациентите да стават от леглата си”.

Вече съм разбрал, че това вероятно не е най-ефективния вид евангелизиране. Помислете за това. Кой има по-голямо въздействие върху хората около себе си: усмихнатият, здрав християнин, който влиза в стаята на невярващия и проповядва, изобличава и представя здравето учение? Или скромната християнка в другия край на коридора, която се възстановява от двойна мастектомия? Тази жена е в постоянни болки, но въпреки това не се страхува. Усмихва се на медицинските сестри, осветявайки стаята с вътрешния си мир. Дори и най-циничният, невярващ лекар ще прояви любопитство относно мира на тази жена. Той вижда нейното страдание, но е привлечен към нея, защото иска да знае кой е източникът на нейния мир.

Аз не омаловажам болничното служение. То е висше призвание и важна работа, с която всяка група вярващи трябва да се ангажира. Но мога да ви кажа от първа ръка кое оказва най-голямо влияние в нашия дом през последните дни от живота на Тифани. През това време един работник идваше в къщата ни. Той знаеше, че внучката ни умира. След три седмици, той казал на жена си: „Има нещо в тези хора. Понякога ги виждам да плачат, но не мога да разбера мира, който имат. Искам да науча повече за него“. Никой не беше свидетелствал на този човек. Той просто видя Духа на Христа да сияе от страдащото ни семейство.

- „Изпълнявай службата си“ (2 Тимотей 4:05). Гръцката дума за „изпълнявай“ тук означава напълно уверени, напълно подготвени. Павел всъщност казва: „Пригответе се преди изпитанието да дойде изведнъж върху вас. Уверете се, че сте добре екипирани, пълни с духовни ресурси, така че да не ви липсва масло“.

Виждам много християни днес да се провалят в своите изпитания. Тежките страдания ги вкарват в един омагьосан кръг. Като слушате техните жалки въпроси и протести, вие бихте си помислили, че те не познават Бог. Факт е, че познават Исус само като автор на тяхната вяра, а не като верен завършител. Тези хора не са били преобразени от своите страдания. Вместо това, те стават обезобразени по дух и характер.

Всички ние се променяме, подложени сме на метаморфоза.

Едно преобразяване се случва в живота на всички. Истината е, че ние се променяме от това, което ни завладява. Ставаме като нещата, които заемат нашите умове. Характерът ни бива повлиян от това, което държи сърцата ни.

Помислете за живота на хомосексуалистите. Наблюдавам една постоянна развала в характера на много хомосексуалисти, които познавам, докато постоянстват в своя начин на живот. Има драматични промени в лицето, гласа, в маниерите им, както и едно непрекъснато увеличаване на смелостта им да съгрешават.

Преди две години няколко стотин хомосексуалисти в Ню Йорк се заклеха, че никога повече няма да маршируват на гей парада по Пето авеню. Те твърдяха: „Ние не сме съгласни да бъдем витрина на своята сексуалност. Никога няма да постъпим така“. Въпреки това, миналата година една голяма полугола група от същите тези хора водеше парада.

Помислете за промените, които произтичат от порнографията. Някои мъже започват със снимки на голи жени, и в крайна сметка спираловидно пропадат до детската порнография. Женените мъже не могат да се наситят на страстта си чрез порното, и затова започват извънбрачни връзки. Кълнат се, че биха умряли за децата си, но сега са готови да напуснат своите семейства без срам или съжаление. Колко бързо се разваля техния характер. Те се трансформират в различни мъже.

Благодаря на Бога за всеки, който храни ума и душата си с духовните неща. Такива служители са фиксирани погледа си върху това, което е чисто и свято. Те държат погледа си фокусиран върху Христос, прекарвайки качествено време в поклонение и в своето изграждане във вярата. Святия Дух работи в тези светии, като постоянно променя характера им в Христов подобен такъв.

Само тези вярващи ще бъдат готови за тежките и неприятни страдания, които идват на земята. Лениви, мързеливи, не молещи се християни ще претърпят проблеми със сърцето си или духовни провали. Те ще бъдат смазани от своите страхове, защото не притежават Святия Дух, Който да работи в тях и да ги преобразява. Когато дойдат трудни времена, те просто няма да издържат.

Ако в момента преминавате през огнена изпития, можете да знаете, че сте поставени „в служението“ на Самия Господ. Така че, бъдете внимателни да не правите престъпление спрямо призванието си, превръщайки се в оплакващ се, слъзлив и сополив страхливец. Ето и последното слово по въпроса на Павел:

„Ние в нищо не даваме никаква причина за съблазън, да не би да се злослови нашето служение; но във всичко биваме одобрени, като Божи служители, с голяма твърдост, в скърби, в нужди, в утеснения, чрез бичувания, в затваряния... като наскърбени, а винаги радостни; като сиромаси, но обогатяваме мнозина“ (2 Коринтяни 6:3-5, 10).

Как „обогатяваме мнозина“? Като оставим да сияе от нас Христовата надежда посредством страданията ни. Ние предлагаме истинското богатство, като караме другите да питат: „Каква е неговата тайна? Как може да издържи на това изпитание? Откъде намира този мир?“

Започнете да подготвяте сърцето си точно сега. Напълнете склада с ресурси, като оставате сами с Исус и фокусирайте погледа си върху Него. Така ще сте готови за всичко. Това е нашето служение в тези последни дни.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2003 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Ministry of Beholding His Face](#) / [Служението да гледаме лицето Му](#)